

VEHBI
SKËNDERI

8JH-1

565

Arif

POEZI

idheV
inbndri

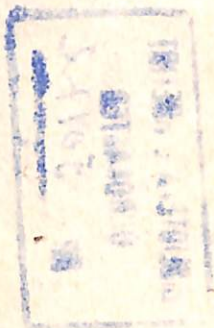
800
862

Redaktor

PERIKLI JORGONI

[Handwritten signature]

poeri

SHTEPIA BOTUESE - NAIM FRASHËRI

FORUM

Qëllor që më shpreh qartësisht mendimin e tij
Pasi vërtetë në punë të gjithë mendojnë
Që të gjithë në punë të gjithë mendojnë
Se punët e tyre të gjatë dhe të gjatë të gjatë

Nëse në këtë mënyrë për mënyrë të gjatë

I. Poezitë e ditës

Jatë të gjatë dhe të gjatë të gjatë të gjatë

Nëse në këtë mënyrë për mënyrë të gjatë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

me të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë të gjithë

1. Poésie e ditta

N X I T O J

Nxitoj, si një shtegtar, që rend e rend gjithnjë
Posi veriu në pyll, që pylli nuk e nxë;
Që të fitoj një vit; të paktën një minutë.
Se rruga është e gjatë dhe çapi është i shkurtë.

Nxitoj! Në këtë maratonë, pas shokëve mos mbe-
tem;
e shaj urbanët shpesh, e zihem me vetveten;
Jo! s'dua kursesi dhe një qelizë të më mpihet!

Nxitoj që të arrij, atë që zor arrihet:

me tingujt e me zërat, që skaj më skaj përhapen
me fluturat sekonda, që ikin e nuk kapen,
me retë nëpër qiell e një rrëke në baltë,
me djemtë tërë shënd dhe vajzat supejashtë,
me një kampion në vrap e një kampion në peshë,
me lumin që vrapon e kërkënd s'di të presë,
me njerëz të çdo moshe, që turren link me
njerëzit,
me zhurmat e kamjonve dhe lajmet e mëngjesit!

Nxitoj! Në këtë mot të madh, plot diellë dhe plot
ndeshje,
që dete e oqeanë, fut në një kuti shkrepse,

N X I T O J

ku hapet çdo mendim, me shpejtësi komete
dhe po të flesh një dit, — një shekull prapa
mbetesh!

Nxitoj!

— Avash! — klith një molusk e ngrin krejt
i tmerruar
dhe vrej në kureshtarët, vetëtimthi, që të shohën,
Jo! Po të vdes një dit, do vdes duke vrapuar,
Që dhe si të kem ikur, të fluturoj me kohën!
Nxitoj..

N Ë F S H A T

Kur shkova përsëri në fshat,
kujtova mos po më qortonin kumbullat,
se kishin kohë që s'më kishin parë,
por ato sa më njohën shtrinë krahët.

Kur shkova përsëri në fshat,
mendova se mos krojet s'do më flisnin,
se kishin kaq vite që më prisnin,
por ata nisën këngën sa më panë.

Kur shkova përsëri në fshat,
mendova mos më hiqnin pleqtë veshin,
kurse ata (që ende s'kishin vdekur)
me të më ndier zënë, nisën të buzëqeshin,
duke përlotur sytë...
Po u ngeli fjala si një gdhë në grykë.

Kur shkova përsëri në fshat,
kujtova mos nuk do më njihnin rrugët,
se rrugët, si lumenj, gjithnjë lëvizin;
por kishin ngelur, tek i lashë, gurët
që tërë ëndje po më prisnin mua...

THE FIRST

Dhe zemra desh më shkau, si top, prej duarve,
sikur të mbante gjith' peshën e gurëve,
e desh m'u ça nga malli i madh i rrugëve!

Kur shikova përtej në lart,
mendova se mos kishin as diçka në lart,
se kishin kap vlerë në përballim,
por ata tash këmbën e më parë.

Kur shikova përtej në lart,
mendova mos më hidhain peshë veshin
kurse ata (që ende kishin veshin)
me të më ndier kurrë, vishin të bukurshin,
duke përjetuar sytë,
po u ngeli lart si një qepë në mykë.

Kur shikova përtej në lart,
kujtova mos nuk do më rrihin rrugët
se rrugët, si lumenjtë, gjithnjë levizin;
por kishin ngelur tek i jashtë gjatë,
që tërë gjatë po më përballin merr.

POEZI PËR TË THJESHTIN

Ne jemi shokë, dihet 'zjarmëtar.
Kjo miqësi s'ndërron për vit, si moda.
Na ka përzhitur vapë dhe acar
dhe e kemi ngrënë pluhurin me skoda.

Ndaj s'kam guxim të shkruaj sot për ty
as dhe një rresht, që të kënaqet sedra.
Ti do çuditëshe: Ç'ka me mua ky! —
dhe bosh në çast do të të dukej zemra.

Se pa të keq ti pret bisedën shkurt,
pa zbukurime, bile pak si thatë.
Të nervozojnë frazat njëqind kut
e çdo «sentencë» që bën dush në mjaltë.

Dhe një minutë nuk e duron dot
atë që hedh në verë ujë.
Ti ndihesh ngushtë! Ndien së thelli ndot
nga çdo tellall, që trompat fryn për bujë!

Pa rri mbush minat, dhjetë orë radhë
 në qetësi, pa humbur asnjë çast.
 Ti, sikur lot, u vë fitilave zjarr
 dhe shkrepit i egër shfryn vullkan gjer lart!

Veç një sekondë, minator, t'i s'rri
 kur nuk nxjerr tym dhe hesht kapsullë e shurdhët.
 Por ndodh në shkëmb gufon një tym i zi!
 Por ndodh papritur merr mandata udhët...

Ndaj qindra herë e shkruaj këtë vjershë
 dhe ajo që dua ngelet prapë larg.
 Ka bukuri të jesh në jetë i thjeshtë,
 por ec e fut të thjeshtin në një varg!